

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **Městský dopravní podnik Opava, a.s.**, IČ 64610250
sídlem Bílovecká 1127/98, 747 06 Opava
zastoupen advokátem JUDr. Tomášem Hulvou, MBA, LL.M.
sídlem nám. Republiky 2/1, 746 01 Opava

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2021, č. j. ÚOHS-09469/2021/162/Pje

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou ze dne 28. 3. 2021 se žalobce domáhal přezkumu rozhodnutí předsedy žalovaného uvedeného shora, jenž zamítl rozklad žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2021, č. j. ÚOHS-02466/2021/500/Alv, jímž bylo rozhodnuto tak, že se žalobce dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. b) zákona č. 134/2016 Sb. o zadávání veřejných zakázek, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon“) tím, že při zadávání veřejné zakázky „Informační systémy Městského dopravního podniku Opava, a.s.“ ve zjednodušeném podlimitním řízení na základě výzvy k podání nabídek ze dne 29. 3. 2019, která byla uveřejněna dne 31. 3. 2019 na profilu zadavatele, stanovil zadávací podmínky v rozporu s § 6 odst. 1 citovaného zákona, kdy v bodu 4.1.4 písm. b) zadávací dokumentace stanovil v rámci technické kvalifikace požadavek na předložení seznamu členů realizačního týmu, kde projektový vedoucí musí být držitelem platného certifikátu PRINCE2 v úrovni Practitioner (dále také „PRINCE2“), aniž by potřeba dispozice předmětným certifikátem měla souvislost s konkrétními požadavky zadavatele na realizaci předmětů veřejné zakázky, kdy ze zadávacích podmínek veřejné zakázky nevyplývá, že by vybraný dodavatel byl povinen postupovat v rámci plnění předmětů veřejné zakázky podle principů, jejichž znalost, resp. schopnost využití v praxi, má předmětný certifikát prokazovat, čímž stanovil zmiňované kritérium technické kvalifikace nepřiměřeně vzhledem k předmětu veřejné zakázky a žalobce dne 27. 5. 2019 zadal citovanou veřejnou zakázku, a to na základě uzavření smlouvy o dílo s dodavatelem - Rystol technology, s.r.o. Za spáchání přestupku byla žalobci podle § 268 odst. 2 písm. a) zákona uložena pokuta ve výši 60 000 Kč.

II. Žalobní argumentace

2. Žalobce namítal, že v dané věci nedošlo k omezení hospodářské soutěže, požadavek na certifikát PRINCE2 v úrovni Practitioner nebyl stanoven tak, aby nedůvodně omezoval hospodářskou soutěž, neboť tímto certifikátem disponují stovky osob a požadavek nevybočuje z běžné praxe. Navíc potenciální subdodavatel si mohl certifikaci zajistit prostřednictvím subdodavatele. Předmětná certifikace žalobci garantovala praktické zkušenosti dodavatele a stanovila tím kvalifikační kritérium potřebné pro veřejnou zakázku; jiná certifikace nebyla vhodná a nezaručovala by kvalitní plnění veřejné zakázky. Uvedené skutečnosti žalobce v rámci správního řízení prokázal. Žalobce věděl, že potřebuje, aby dodavatel uměl implementovat a koordinovat dodávku složitých informačních systémů. Proto si zjistil, že toto umí osoby s předmětnou certifikací a zároveň si žalobce předběžně zjistil, že jen v České republice jsou stovky osob disponující touto certifikací. Napadená rozhodnutí jsou nezákonná, jestliže jsou založena na vyjádření jediného subjektu - počítačové školy GOPAS, a.s. Žalobce není povinen při zadání veřejné zakázky do hloubky a všech podrobností zkoumat, zda konkrétní podmínka není podle něčího názoru nepřiměřená. Žalobce přistoupil k požadavkům kvalifikace velmi omezeně, stanovený požadavek zajišťuje řádné plnění předmětu veřejné zakázky. V uvedené souvislosti poukázal žalobce na rozhodnutí žalovaného č. j. ÚOHS-R0223/2018/VZ-06147/2019/323/PBl a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2013, sp. zn. 7 Afs 44/2013. Žalobce namítal, že se žalovaný dopustil extenzivního výkladu použitého ustanovení zákona a jedná se tak o trestání mimo zákonný rámec. Předmětné řízení o přestupku mělo být zastaveno, neboť skutek, o němž se vedlo, není přestupkem po stránce materiální ani formální.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný především (z důvodu opakování rozkladové argumentace v žalobě) odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí předsedy žalovaného. Navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

4. Soud rozhodl ve věci samé bez nařízení jednání za splnění podmínek ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Podle zjištění správních orgánů se žalobce dopustil přestupku ve smyslu ust. § 268 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek. Z napadených rozhodnutí vyplývá, že žalobce v zadávací dokumentaci ani jinde závazně nestanovil požadavek, aby jeho dodavatel při plnění veřejné zakázky postupoval podle metodiky PRINCE2. Z provedeného dokazování vyplynulo, že předmět veřejné zakázky je schopen řádně plnit i dodavatel neaplikující metodiku PRINCE2, resp. nemající předmětný certifikát. Žalobce však požadoval pouze jeden druh certifikátu, ten však nemá přímou souvislost s konkrétními požadavky předmětu plnění (to, že metodika a certifikace PRINCE2 nejsou pro předmět plnění vhodné není ze strany správních orgánů rozporováno). To, že by danou certifikací mohli disponovat v České republice, není dle správních orgánů pro posouzení věci rozhodné.
6. Z obsahu správního spisu vyplývají následující (mezi účastníky řízení nesporné) skutečnosti. Předmětem veřejné zakázky bylo vytvoření a implementace nového informačního systému pro elektronický oběh dokumentů, rozvoj informačního systému MAGIS o modul inventarizace majetku a evidence docházky - celkem bylo cílem vznik tří informačních systémů (oběhu dokumentů, elektronické evidence docházky a inventarizace majetku). Předmětem plnění bylo zhotovení, dodání a zprovoznění informačního systému, dále potřebný hardware, zaškolení personálu pro obsluhu systémů, jeho zkušební provoz, technická podpora, poskytnutí práva k užívání autorských děl, zaškolení administrátorů, dodání potřebné dokumentace a poskytnutí softwarových licencí. Přihlásili se dva zájemci - vítězný uchazeč Rystol technology, s. r. o. a KVADOS, a.s. Přezkum postupu žalobce byl zahájena na základě podnětu, v němž podatel uváděl, že požadavek žalobce na certifikát PRINCE2 je neoprávněný, nezdůvodnitelný, bez přímé vazby na předmět plnění a je diskriminační. Žalobce ve vyjádření úřadu sdělil, že certifikát byl požadován, neboť se má jednat o jedinou mezinárodně uznávanou certifikaci, jenž je potřeba každé dva roky obnovovat, požadavek na úroveň Practitioner zohledňuje metodiku řízení projektu a v České republice jej má minimálně 678 osob.
7. Správní orgány dospěly k závěru, že žalobce stanovil zadávací podmínky v rozporu s ust. § 6 odst. 1 zákona, podle něhož platí, že zadavatel při postupu podle tohoto zákona musí dodržovat zásady transparentnosti a přiměřenosti.
8. Podle ust. § 36 odst. 1 zákona platí, že zadávací podmínky nesmí být stanoveny tak, aby určitým dodavatelům bezdůvodně přímo nebo nepřímou zaručovaly konkurenční výhodu nebo vytvářely bezdůvodné překážky hospodářské soutěže.
9. Podle ust. § 268 odst. 1 písm. b) zákona platí, že zadavatel se dopustí přestupku tím, že stanoví zadávací podmínky v rozporu se zákonem a zadá veřejnou zakázku, uzavře rámcovou dohodu nebo se soutěž o návrh považuje po výběru návrhu za ukončenou.

10. V předmětném řízení se žalovaný zabýval otázkou, zda požadavek žalobce na prokázání splnění technické kvalifikace mimo jiné předložením seznamu členů realizačního týmu, kde projektový vedoucí musí být držitelem platného certifikátu PRINCE2 v úrovni Practitioner odpovídá rozsahu složitosti předmětu zadávané veřejné zakázky a zda nevytváří nedůvodné překážky pro podání nabídky dodavatelům, kteří by zakázku mohli řádně plnit, ovšem nedisponují požadovanou technickou kvalifikací.
11. Jedná se tak o otázku, zda povaha dané věci ospravedlňuje předmětnou kvalifikační podmínku, přičemž se žalovaný správně zabýval zadávací dokumentací a dotazoval se žalobce, zda uvedený požadavek je oprávněný, zdůvodnitelný a zda má přímou vazbu na předmět plnění veřejné zakázky a zda není diskriminační potenciálním uchazečem o zakázku.
12. Žalobce k tomu především uvedl, že daný požadavek má být jedinou mezinárodně uznávanou certifikací prokazující způsob pro řízení projektového týmu, kterou je zapotřebí pravidelně každé dva roky obnovovat, což má garantovat aktuální informace, znalosti a praxi vedoucího týmu s tím, že ohrožení hladkého průběhu implementace nového systému by znamenalo riziko vzniku mnohamilionových škod. Požadovaná úroveň zohledňuje v maximální možné míře metodiku řízení projektu při popisu metodiky procesu a role v projektu, včetně vodítek, jak projekt řídit. Uvedený požadavek má splňovat minimálně 678 osob v České republice. Dále žalobce na otázku, jaké konkrétní aspekty plnění veřejné zakázky není možné zajistit osobou disponující jinou certifikací, ale je nezbytné pro toto plnění disponovat výhradně certifikací požadovanou, žalobce provedl srovnání s certifikací PMI, přičemž podle žalobce osoba s certifikací PMI nezvládne organizaci tak rozsáhlého projektu s velkým počtem členů projektového týmu a různými rolmi.
13. Žalovaný se dále dotázal společnosti GOPAS, a.s. (počítačová škola) mimo jiné na to, zda certifikace PMI představuje mezinárodně uznávanou a závaznou metodiku projektového řízení v obecné rovině srovnatelnou s certifikací PRINCE2, přičemž bylo osloveným subjektem sděleno, že na trhu existují tři hlavní metodiky řízení projektů, a to PMI, PRINCE2 a IPMA, které se navzájem nenahrazují, nýbrž doplňují a profesionální projektový manažer zná většinou všechny tři. Žalovaný se u uvedeného subjektu dále dotázal, zda představuje nutnost recertifikace natolik zásadní aspekt, který do značné míry ovlivňuje zkušenosti projektového manažera a kvalitu jím poskytovaných služeb. Uvedený subjekt odpověděl, že každá ze zmíněných metodik má systém certifikací, kde základní úroveň slouží pouze k ověření teoretických znalostí, ale nikoliv praktických zkušeností; uvedenými certifikacemi přitom jsou PRINCE2 Foundation, IPMA level D a CAPM. Žalovaný se dále uvedeného subjektu dotázal, zda lze považovat certifikaci PMI v některém jejím stupni za srovnatelnou s certifikací PRINCE2 v úrovni Practitioner z hlediska požadavků kladených na získání daného certifikátu a požadavků recertifikací. Uvedený subjekt odpověděl, že pokud zadavatel požaduje zkušeného projektového manažera, měla by postačit jakákoliv certifikace vyšší úrovně než základní. K dotazu žalovaného, zda je pravdivé tvrzení zadavatele, že certifikace PMI je zaměřena pouze na roli projektového manažera, nepokrývá další role projektového týmu, dotázaný subjekt uvedl, že pokud zadavatel požaduje řízení projektu podle konkrétní metodiky (terminologie, postupu apod.), má smysl požadovat pouze příslušnou certifikaci. K dotazu žalovaného, zda existuje důvodné riziko, že osoba disponující certifikací PMI v některém jejím stupni nebude na rozdíl od osoby disponující certifikací PRINCE2 v úrovni Practitioner způsobilá k řízení projektu

obdobného charakteru, jako byl předmětem veřejné zakázky, oslovený subjekt uvedl, že požadavek na řízení projektu podle konkrétní metodiky by měl vycházet z potřeby řídit všechny projekty ve společnosti jednotným způsobem, což umožňuje jednotný systém reportování, konsolidace výsledků apod. a dalším důvodem může být závazné doporučení nadřízené organizace.

14. Následně se žalovaný dotazoval žalobce, zda bylo v dané věci závazně stanoveno (například v zadávacích podmínkách veřejné zakázky, ve vnitřních směrnících společnosti apod.), že projektový vedoucí týmu vybraného dodavatele bude při realizaci předmětu plnění veřejné zakázky povinen tento projekt řídit prostřednictvím metodiky PRINCE2. Žalobce na tento dotaz mimo jiné uvedl, že v zadávací dokumentaci ani jinde nebylo závazně stanoveno, že projekt se bude řídit prostřednictvím metodiky PRINCE2. Postup podle metodiky PRINCE2 je dle přesvědčení žalobce jedinou možností, jak projekt rychle a bez komplikací zvládnout.
15. Žalovaný v rámci předmětného řízení dále obdržel stanovisko společnost KVADOS a.s. (jenž podle žalobce projevila v minulosti zájem o veřejnou zakázku s obdobným předmětem plnění), v němž tato společnost uvedla, že by pro ni nepředstavovala uvedená podmínka překážku účastnit se zadávacího řízení, ovšem společnost systém pro inventarizaci majetku nevyrobí a musela by pro účely veřejné zakázky využít poddodavatele. Dále tato společnost uvedla, že je přesvědčena, že je relevantní ze strany zadavatele vyžadovat doložení kvalitního projektového řízení, avšak je otázkou, zda je nutné specifikovat typ metodiky a konkrétní certifikace. Za vhodnější tato společnost považuje, aby zadavatel požadoval určitý typ renomované projektové metodiky a její certifikaci, než aby striktně trval na jím preferované.
16. V rámci předmětného řízení žalovaný zjistil (a tyto skutečnosti nejsou mezi účastníky řízení sporné), že pokud jde o metodiku PRINCE2, jedná se o celosvětově rozšířenou metodiku k projektovému řízení a aplikovatelnou bez ohledu na typ či rozsah projektu, založenou na určitých principech, rolích a procesech, jakož i na příkladech z praxe. Certifikát PRINCE2 v úrovni Practitioner prokazuje takové porozumění metodice, které držiteli umožňuje samostatně aplikovat principy, role a procesy metodiky PRINCE2 v široké škále projektů. Žalovaný nerozporuje, že vzhledem k předmětu zakázky má žalobce oprávněný zájem na zajištění řádného spolehlivého řízení projektu. Žalovaný dále zjistil (a ani tato skutečnost není mezi účastníky řízení sporná), že žalobce v zadávacích podmínkách závazně nestanovil, že by vybraný dodavatel byl povinen řídit projekt podle metodiky PRINCE2. Žalobce nepožadoval uplatňování principů, jejichž znalost či schopnost využití v praxi odpovídá požadovanému certifikátu. Žalovaný dále zjistil, že předmětná certifikace kvalifikuje svého držitele logicky pouze k řízení projektů podle metodiky PRINCE2, nikoliv k řízení projektu obecně a schopnost projektového řízení může být osvědčena jinou certifikací. Žalovaný tak dovodil, že požadavek na tuto certifikaci nesouvisí s konkrétními požadavky na realizaci veřejné zakázky, neboť ze zadávacích podmínek nevyplývá povinnost postupovat ve smyslu předmětného certifikátu. Požadavek na splnění předmětného certifikátu neobstojí jako přiměřený, z dokumentace nevyplývá, že by nebylo možné postupovat podle jiné srovnatelné certifikace v oblasti projektového řízení.
17. V rámci žalobních námitek žalobce konkrétně namítal, že neporušil zásadu přiměřenosti zakotvenou v ust. § 6 odst. 1 zákona a že hospodářská soutěž jeho jednáním nebyla omezena. Konkrétně namítal, že předmětným certifikátem disponují jen v České republice stovky osob. K této námitce soud uvádí, že se jí v rámci napadeného rozhodnutí zabýval předseda

žalovaného v odst. 36, kde uvedl, že za situace, kdy připadají pro konkrétní předmět plnění veřejné zakázky v úvahu rovněž další známé postupy a metodiky, resp. jejich znalost ověřující certifikáty, je požadavek na jediný certifikát z nich takový, který nepřipustně omezí hospodářskou soutěž, neboť zmenšuje okruh dodavatelů.

18. S tímto závěrem krajský soud souhlasí, z obsahu vyjádření počítačové školy GOPAS a.s. jednoznačně vyplývá, že na trhu existují tři hlavní metodiky řízení projektů (PMI, PRINCE2 a IPMA), dále že pokud zadavatel požaduje zkušeného projektového manažera, měla by postačit jakákoliv certifikace vyšší úrovně, než základní, přičemž požadovat pouze příslušnou certifikaci (jak to učinil žalobce), má smysl, pokud zadavatel požaduje řízení projektu podle konkrétní metodiky (terminologie, postupu apod.); požadavek na řízení projektu podle konkrétní metodiky by měl vycházet z potřeby řídit všechny projekty ve společnosti jednotným způsobem a dalším důvodem může být například závazné doporučení nadřízené organizace. Z vyjádření společnosti KVADOS, a.s. (jenž disponuje certifikovanými specialisty dle požadavků žalobce) vyplývá, že je vhodnější, aby zadavatel požadoval určitý typ renomované projektové metodiky a její certifikaci, než striktně trval na jím referované. Uvedené skutečnosti nebyly žalovaným, jak v rámci správního řízení, tak ani v rámci žaloby, konkrétně zpochybněny či vyvráceny. Není pravdou, jak žalobce uvádí v žalobě, že by závěr o existenci dalších základních metodik řízení projektů byl založen pouze na vyjádření počítačové školy GOPAS a.s.; obdobný závěr byl vysloven i v rámci vyjádření společnosti KVADOS a.s. Uvedená žalobní námitka není důvodná.
19. Žalobce dále namítal, že v souladu se zákonem zkoumal, zda podmínka týkající se předmětné kvalifikaci je oprávněná, zda mu zajistí kvalifikované dodavatele a zda tím neúměrně neomezí hospodářskou soutěž. K uvedenému tématu se vztahovaly shora uvedené dotazy žalovaného. Odpovědi žalobce byly obecné, žalobce neuvedl žádné konkrétní podrobnosti, tyto netvrdí ani v žalobě. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobce v rámci správního řízení nikdy dostatečně nevysvětlil, v čem by mělo spočívat specifikum veřejné zakázky tak, aby pro její plnění byla přípustná pouze jím požadovaná metodika (ta však nebyla ani stanovena jako nutně zvolený postup dodavatele v rámci plnění); požadavek na předmětný certifikát nemá souvislost s konkrétními požadavky na realizaci předmětu zakázky. Soud rovněž souhlasí s žalovaným, že veškeré požadavky, které nejsou náležitě odůvodněny a nejsou přiměřené předmětu veřejné zakázky, jsou v rozporu z ust. § 6 odst. 1 zákona. K žalobcem citované části z rozhodnutí žalovaného č. j. ÚOHS-R0223/2018/VZ-06147/2019/323/PBl soud uvádí, že jak žalovaný, tak jeho předseda se v napadených rozhodnutích dostatečným způsobem zabývali nepřiměřeností předmětného požadavku, jak z hlediska potřeb, tak velikosti, složitosti a technické náročnosti veřejné zakázky (viz např. odst. 56-64 prvostupňového správního rozhodnutí). S těmito závěry se Krajský soud v Brně ztotožňuje a na ně odkazuje (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130).
20. Klíčovou otázkou skryté diskriminace - zjevnou nepřiměřeností kvalifikačních předpokladů ve vztahu ke konkrétní veřejné zakázce se správní orgány zabývaly dostatečným způsobem, kdy (jak shora již uvedeno) dospěly k závěru, že složitost projektu zadavatele nedosahuje takových rozměrů, že by jej nebylo možno splnit i v případě, kdyby zájemce disponoval jiným srovnatelným certifikátem. Krajský soud v Brně souhlasí se žalovaným, že nastavený požadavek mohl mít diskriminační dopad na okruh jinak způsobilých dodavatelů. Krajský soud nezpochybňuje právo žalobce vymezit si na základě svých konkrétních potřeb

podmínky související s předmětem plnění, musí se však pohybovat v intencích ust. § 6 odst. 1 zákona. Jestliže je požadovaný certifikát nahraditelný jiným srovnatelným, bez toho, aniž by požadovaný certifikát vycházel z dalších požadavků zadavatele, existuje možnost, že by se do zadávacího řízení přihlásil větší počet uchazečů. Cílem citovaného ustanovení zákona je pak efektivní fungování hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli. Požadavky stanovené v žalobcem citované části rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2013, č. j. 7 Afs 44/2013-37 byly, co se týká úvah správních orgánů, splněny. Žalobcem uplatněné tvrzení, že přistoupil k požadavkům kvalifikace velmi omezeně a že skutečně požadoval jen podmínku zajišťující řádné plnění předmětu veřejné zakázky, nebylo blíže konkretizováno ani doloženo. Žalovaným použité úvahy týkající se zásady přiměřenosti považuje Krajský soud v Brně za zcela korektní, nedosahující žalobcem tvrzeného extenzivního výkladu zákona.

21. Soud souhlasí s vyjádřením žalovaného, že za zjištěného stavu je zcela naplněna i materiální stránka přestupku spočívající v zásahu do tržního prostředí, kdy postupem žalobce mohlo dojít k nepřiměřenému a nepřijatelnému způsobu diskriminování zájemců o veřejnou zakázku. Námitkou, že si potenciální dodavatel mohl požadovanou certifikaci zajistit také prostřednictvím subdodavatele, se předseda žalovaného v napadeném rozhodnutí náležitě zabýval (v odst. 34-36), kde především uvedl, že žalobcem potvrzená skutečnost, že by nastavený kvalifikační požadavek bylo možné splnit prostřednictvím subdodavatele, nevypovídá nic o přiměřenosti a důvodnosti tohoto požadavku. Veřejná zakázka by měla být primárně plněna vlastními kapacitami, kdy využití subdodavatele vhodné v případě, kdy jde o komplexní plnění, jehož určitou specifickou část musí vzhledem k jeho konkrétním schopnostem plnit poddodavatel. Předseda žalovaného především zdůraznil, že podstatou v dané věci je skutečnost, že dodavatel může mít k dispozici jinak než požadovaným certifikátem kvalifikovanou osobu, jenž je plnění schopna náležitě zajistit. S touto úvahou se Krajský soud Brně ztotožňuje.
22. Žalobce dále navrhoval, aby v případě, kdy soud nebude sdílet názor o potřebě zrušit napadená rozhodnutí, alespoň využil své moderační právo ke snížení uložené pokuty.
23. K tomuto návrhu soud doplňuje, že ke snížení pokuty, či k upuštění od uloženého trestu musí být podle s.ř.s. splněny podmínky, že trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši (viz ust. § 78 odst. 2 s.ř.s.). Předně žalobce netvrdí žádné skutečnosti ve vztahu k případné „zjevné nepřiměřenosti“ správního trestu. Odůvodněním konkrétní výše uložené pokuty se řádným a přezkoumatelným způsobem zabývalo jak prvostupňové správní rozhodnutí, tak žalobou napadené rozhodnutí předsedy žalovaného, vůči těmto úvahám žalobce nijak nebrojí a soud není povolán dovozovat v tomto směru jakákoliv neuplatněná tvrzení. Smyslem a účelem moderační, respektive upuštění od potrestání, není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, kdy sankce, pohybující se sice v zákonném rozmezí a dostatečně zdůvodněná, byla nepřiměřená a zjevně neodpovídající zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012 – 23, č. 2672/2012 Sb. NSS). Správní orgány zohlednily všechna do úvahy připadající kritéria při ukládání sankce a přihlédly k relevantním okolnostem. Výše pokuty, která byla uložena v dolní polovině zákonem stanovené sazby, nevyvolává rozumné pochybnosti o tom, že pokuta odpovídá konkrétním okolnostem daného případu. S ohledem na to není dán důvod pro aktivaci

moderační pravomoci správního soudu podle § 78 odst. 2 s.ř.s., která nastupuje pouze v situaci, je-li uložena sankce zjevně nepřiměřená.

V. Závěr a náklady řízení

24. Krajský soud na základě všech výše uvedených skutečností a úvah neshledal žalobu důvodnou, proto ji postupem podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak, jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, však žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu je nelze přiznat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. 4. 2023

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu